

VERSEK:

/A kivetített fotókhoz írt verseket felolvasták a szerzők/

Fotó: Árpás Márta

Zsubrits Zsolt: Paradoxonok

örül a tavasz virágok a gyermekei minden színvillanásuk
hálaadás paradoxonos a létezés lehetetlen a lehetséges
"imádok élni" mondta a halott ez még csak az első
lépcsőfok háborog a békém békülne a háború
ellenpontjaiban büszkén viseli szégyenét figyelem
figyelmetlenségem elmém szelídében szív szépségei
szívérványt színeznék rútnak örül a tavasz

Fotó: Bóka Zsuzsa

Zsubrits Zsolt: Ébredés

Mikor a földöntúli
földközébe ér,
hajnal ereje éled,
fák koronáját simogatja egy-egy napsugár,
nyújtózó nyitányát zengi a réten,
aranyló hangoktól harsonál,
előkészíti a forróság mai útját
Ismét dalra fakad a fény.

Fotó: Bóka Zsuzsa

Zsubrits Zsolt: Nyár reggeli Szerelem

Időnként különös óráimban
a Nap megengedi,
hogy belefeledkezzek forró tekintetének tengerébe.
Akár egy örökké derűs arc,
aransárgán szemlél engem.
Valahol félúton összeér, ami közös bennünk,
cinkosan mosolyog fel együttállásunk.
Titkos szövetségünk fényessé,
szerethetővé változtatja az érdemlegest.
Farkasszemezésünkben a szépség kivirágzik,
és feltétel nélkül lüktet szívünkben
a nyárreggeli szerelem.

Fotó: v. Bognár Imre Tivadar

Vönöczkiné Gmeindl Margit: Madárszerelmem

Csodás a reggel, tiszta az ég,
Kedvesem, szerelmem száll feléd!
A napsugár oly mohón issza a harmatot,
Ne félj te semmitől, hisz én érted vagyok!
Szeretlek, szeress hát, súgja a szellő,
Feletted, felettem nem lehet felhő,
Csőrömben, ha kéred, elhozom a napot,
Lásd itt vagyok veled, rólad gondoskodik!

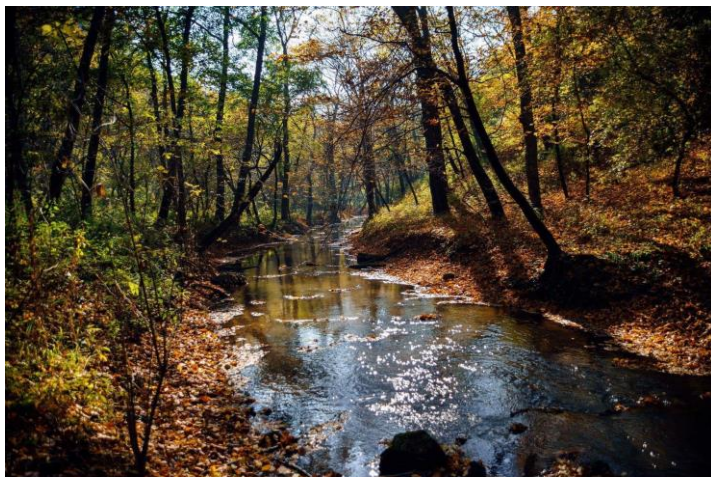

Fotó: Nemes Zoltán 'mettor'

Vönöczkiné Gmeindl Margit: Csillagjaim

Ha nézem az égen a csillagokat,
ha vágyom, hogy az éj szele majd simogat,
csillagjaim, csilingeljetekek!
Ha félem a holnapot s vágyom a tegnapot,
csillagjaim, nekem ragyogjatok!
Fekszem az ágyamon, ébren is álmodom,
tegnapi csókjaid már soha nem kapom,
csillagjaim, helyette csókoljatok!
S ha létem majd elmerül éteri mélyben,
ott leszek végül a mennyei fényben,
csilingelő csillagjaim, ti búcsúztassatok!

Fotó: Molnár László

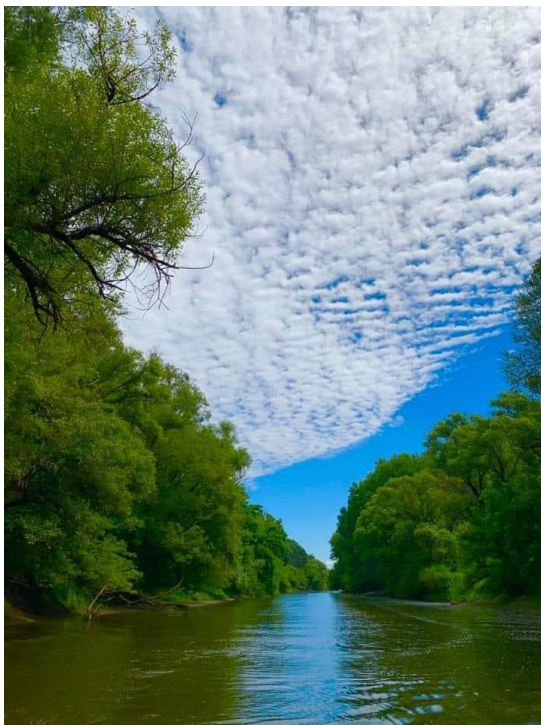
Ötvös Németh Edit: Elmúlik

rikító még a nyár
hősége szinte nyávog
ahogy a buszra vár

levetett zoknija a sarokban pihen
hajnalban a kertben járt
elbukott az árvácska portölcséireiben

erőlködik egy utolsót
felfűti a kazánt robban
a hang is remeg
majd olvadtan poshadt nyálként
a nyelveken loccsan

szikár férfiak állnak a parton
törzsükön moha piheg
hajukat copfba köti a szél
szemükbe fröcsköli vizet
a folyó sodra és az elmúló hév

Fotó: Borsodi Géza

Kerecsényi Éva: Ne félj

Ne félj, suttogom magamnak,
ahogy a megfáradt csendben
fakó emlékek pislognak
a múlt poros polcán.
Édes ifjúságom,

mondd, hova szöktél,
nyílnak még virágok
a lépteid nyomán?
Ne fuss el kérlek,
ne fordítsd el arcod,
fényszomjas lelkem
kapaszkodik beléd,
szétcsúszott napok közt
elúsznak az évek,
de haldokló világ romjai fölött
lágyan megérint egy puha tenyér.
Szétfoszlott álmaim újjahorgolja,
csipkével díszíti holnapom,
s a hamvadó pillanat kereszttüzeiben
utam a fény felé folytatom.

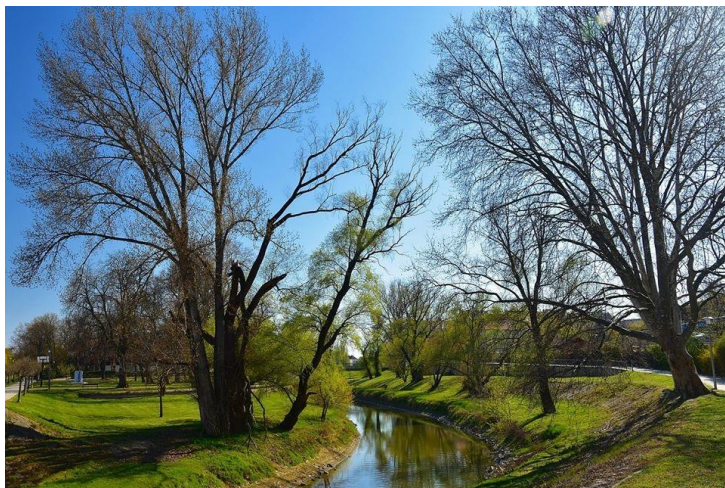

Fotó: Erdős László

Kerecsényi Éva: Májusi nász

Csipkeruhában pózol a május,
virágnyakékkal kecses nyakán,
parfümfelleget repít a szellő,
illata belengi mezők haját,
pipacsparádé, színes kavargás,
vérvörös szárnyú szenvedély,
természet torkából feltörő sóhajt
szél viszi hátán a felhők felé,
pimasz pillanat kopogás nélkül
ront be érzések ajtaján,
nekigyürkőzik, levesz lábamról,
s én megadón tűröm a támadást,
illatok, ízek, bódító színek
kezemet kérik - ám legyen,
behálózott e tavaszi mámor,
s vele örömmel oltár elé megyek.

Fotó: Bögi Tamás

Kerecsényi Éva: Fényerő

felhők között szökdécsel a szellő,
cirógat sok zsenge fűzfaágat,
magam mellé ültetem a csendet,
remek társaság, hogy szavába ne vágjak,
nem szólunk semmit, bámuljuk az eget,
gondolathangyák szanaszét kószálnak,
jó lenne tudni, mit hoz a holnap,
adhat-e csókot a tavasz a nyárnak,
szívek zokognak, szöknek a percek,
zárt ajtók mögött dörömböl az élet,
ölelni kéne, s szeretni nagyon,
üssön már léket a fény a sötétben

Fotó: Varga György

Kerecsényi Éva: Hangsebességgel

kanyarog az élet,
egyenes út talán nem is létezik,
mindenütt kitérők, árkok,
stop táblák,
Isten felemelt ujja
az intő jel,
hogy most nem
erre, hanem arra,
persze okkal,
bízz bennem,
minden csak érted – mondja,
s én mégis toporzékolva kérdem,

miért pont most, miért pont velem,
próbálom héjából szemenként kifejteni
a megfejthetetlen titkot,
s türelmet tanulni
az idő örvényében,
holott nyilvánvalóként,
a hang sebességével
repülnék hozzád
s az új élet nevű
cél tábla kellős közepébe,
úgy fáj maradásom,
kétségbeesetten tátogok,
könnyezve érted kiáltok,
s partra vetett halként vergődök,
majd megöl hiányod...

Fotó: Erdős László

Jakab Ibolya Shanti: Eső után

„Meghasad a föld,
s a Menny látszik benne,
angyalok rebegnek hálaéneket,
szivárvány öleli a város horizontját,
eső táplálja a földi életet.”

Fotó: Erdős László

Jakab Ibolya Shanti: Napnyugta

Olvadó csendben
aludni tér a Nap,
csendes nyoszolyáján
új erőre kap.
Még egyszer utoljára
meg-megsimogat,
szeretően, féltően
pihenni hívogat.